

Titlu original (eng.): Love is the Way

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WEST, PAT

Calea Înțelegерii / Pat West

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-240-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

PAT WEST

CALEA

ÎNTELEGERII

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

**EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele aparitii din
colecția "ROMANTIC"**

1042	Erica Sommer	- Arc peste timp
1043	Iris Andersen	- Chipul trecutului
1044	Anne Murray	- Răzbunare amară
1045	Olivia Harper	- Dragostea în cușcă
1046	Judy Gill	- Cântecul sirenei
1047	Donna Kauffman	- Prietena mamei lui
1048	Martha Vincent	- Valul amintirilor
1049	Marge Smith	- Pentru dragostea ta
1050	Charlotte Hughes	- De ce m-ai părăsit?
1051	Madeline Harper	- Colierul venetian
1052	Kathy Rung	-A început la Londra
1053	Caitlin Clark	- Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	- Acvamarin
1055	Deborah Smith	- Dragoste fără speranță
1056	Mary James	- O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasarea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopți uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie

Capitolul 1

– Voi scăpa de Alex chiar dacă va trebui să-l împușc!

Prea furioasă și prea implicată în discuție ca să se mai poată controla și să-și dea seama că vocea ei răsună în tot restaurantul, Sara își continuă tirada la adresa fostului soț, iar bărbatul din față ei roși când capetele celor din jur se ridică și oamenii o priviră întrigați.

– Sara! o atenționă Peter.

– Ce este?

– Te aude lumea, spuse el.

Văzând că pufnește disprețitor, adăugă:

– Nu te mai gândi la Stevenson, divorțul vostru merge înainte, în pofida eforturilor lui de a-l împiedica. Nu mai are ce să facă.

– Mă scoate din minți! ripostă Sara. Refuză să răspundă scrisorilor trimise de avocatul meu, se contrazice cu mine pentru fiecare rând al cererii de divorț. Uzează de o mie de

tertipuri – tu nu-l cunoști! Alex se bucură nespus dacă poate scoate pe cineva din minți. Mă mir că nu l-a împușcat careva până acum. Dar o voi face eu. Voi face un bine omenirii, mai precis femeilor, împușcându-l cu inimă rece.

– Lasă-l pe Alex, termină mâncarea! spuse Peter, încercând să-o calmeze, conștient de privirile curioase ale celor din jur.

Sara privi însă calcanul apetisant și împinse farfuria cătinând din cap.

– Nu-ți place calcanul? o întrebă surprins Peter.

– Sunt prea furioasă ca să pot mâncă, spuse Sara cu un ton mai calm, privind în ochii lui albaștri. Peter, nu-l voi lăsa pe Alex să mă determine să recurg la măsuri desperate. Știu că i-ar conveni de minune.

– Trebuie să avem răbdare, îi aminti Peter admirându-i tenul perfect.

„Peter e atât de diferit de Alex”, se gândi Sara. Peter este un tip distins, calm, cu o forță interioară și o siguranță de sine pentru care-l invidia. Era un bărbat atrăgător cu frunte înaltă, sprâncene frumos arcuite, un nas drept, pomeți înalți și gura cu buze generoase. Chipul i-ar fi fost probabil comun sau neinteresant, dacă n-ar fi fost strălucirea părului blond și ochii albaștri care-i confereau o înfățișare plăcută.

– Voi încerca, promise Sara încruntându-se. Știi că răbdarea nu mă caracterizează, iar Alex știe exact cum să mă facă să-mi pierd cumpăratul.

CALEA ÎNTELEGERII

– Nu înțeleg ce vrea să obțină cu aceste tactici de amânare a divorțului, murmură Peter.

Termină mâncarea și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Doar sunteți despărțiti de un an! continuă el. Nu-și dă seama că mariajul voastru a luat sfârșit? Nu v-ați văzut de luni de zile și nici n-a încercat să te caute, nu?

Nesiguranța lui o făcu pe Sara să zâmbească.

– Știe că nu suport să-l văd, răspunse ea, că dacă ar apărea în preajma mea aş fi în stare să-l lovesc. Dar asta este problema lui; după cum ți-am mai spus, îi place să săcâie oamenii cu mintea lui diabolică. Este conștient că avem nevoie de divorțul lui pentru a ne putea căsători și de aceea se leagă de orice detaliu. Acesta este bărbatul cu care am făcut imprudență să mă căsătoresc. Singura mea scuză este că fiind prea Tânără, n-am știut prea bine ce fac. La nouăsprezece ani nu prea deosebeam mâna stângă de cea dreaptă. Dacă părinții mei ar fi avut simțul realității să-ar fi opus, dar cred că aş fi făcut-o cu toată opunerea lor.

La nouăsprezece ani, fusese atât de îndrăgostită încât n-ar fi acceptat orice să-ar fi spus împotriva lui Alex. Lucrul acesta fusese probabil evident pentru părinții ei, care nu știau oricum prea multe despre el.

Alex putea fi irezistibil atunci când voia. Ar fi putut deveni un actor excelent, își spunea Sara cu amărăciune. Nu-l interesau părerile altora și se baza doar pe propria inteligență.

Reușea să-i facă pe toți să creadă ce voia el, cei care-l

cunoșteau fiind adesea scoși din minți de tacticile lui exasperante care-i manipula cu bună știință.

Apăru chelnerul, care privi încruntat jumătatea de calcan rămasă pe farfurie Sarei.

– Nu vă place calcanul, doamnă? Pot să vă ofer altceva? Sara se scuză zâmbind.

– Calcanul a fost delicios, dar nu mi-e foame. Aș dori o cafea.

– Și eu, zise Peter.

Chelnerul plecă, ridicând resemnat din umeri.

– L-am supărat!

Peter o privi indulgent.

– Îmi vei lipsi cât voi fi în Olanda. De ce nu vii cu mine? Pot să obțin imediat un bilet și să-ti rezerv o cameră la hotel; când termin treburile, am putea descoperi împreună Amsterdamul. E un oraș frumos, o să-ti placă, sunt multe de văzut. Are farmecul special al orașelor ale căror străzi sunt de fapt canale – Venetia și Amsterdam sunt preferatele mele.

Sara clătină din cap cu regret.

– Mi-ar fi plăcut, dar i-am promis mamei să ajung la aniversarea căsătoriei lor, nu ţi-am spus?

Mama o sunase de câteva săptămâni ca să se asigure că nu uită, astfel că era imposibil să-i spună că nu mai vine; toată familia ar fi fost decepționată.

Familia Calthrop ținea mult la aceste sărbători. Toată lumea va fi acolo mâine: unchiul, ambele mătuși, cei doi

CALEA ÎNTELEGERII

frați și sora mai mare, Janie.

– O, da, desigur! Am uitat! Îmi pare rău, spuse Peter.

Provinea dintr-o familie la fel de numeroasă și de unită, spre deosebire de Alex care nu avea pe nimeni și se pare că nu avea nevoie de cineva, ceea ce putea explica atitudinea sa nepăsătoare pentru nimic altceva în afară de nevoile sale.

– Va trebui să-mi arăți Amsterdamul cu altă ocazie, spuse Sara.

– De acord, promise el privind-o admirativ. Arăți superb în seara asta, adăugă el.

– Nu este cazul să pari atât de surprins, îl tachină ea.

– Sunt întotdeauna surprins de frumusețea ta, răspunse el. De câte ori te privesc, mi se pare greu de crezut că o ființă omenească poate să arate atât de minunat.

– Ce lucruri frumoase îmi spui! zise ea luată prin surprindere, întinzându-i o mână.

Peter o luă, o ținu în palmele sale simțindu-i căldura și moliciunea și-i studie atent chipul oval, trăsăturile perfecte încadrate de părul castaniu – roșcat care-i cădea în cascadă pe umeri. Avea pomeți proeminenți, nasul fin, sprâncene perfect arcuite și buze senzuale.

– Ești un amestec uluitor, murmură Peter gânditor, întrebându-se cum era de fapt femeia cu care urma să se căsătorească.

Aveau caractere diametral opuse; el, diplomat, curtenitor și prudent, în timp ce ea era un amestec exploziv

de pasiune, sensibilitate și jovialitate. Cu ani în urmă, l-ar fi considerat pe Peter plăcitor și enervant, înainte să aibă de-a face cu Alex Stevenson. Când reușise să scape de el, afectată și descumpărță, găsise refugiu la pieptul lui. Peter o făcea să se simtă în siguranță, oferindu-i liniștea de care avea nevoie.

— Mă bucur atât de mult că ai apărut în viața mea! exclamă Peter sărutându-i mâna.

— Și eu mă bucur, răspunse ea din toată inima.

Când chelnerul le aduse cafelele, Peter îi eliberă mâna; nu era bărbatul căruia să-i placă să fie privit, iar Sara învățase să nu poarte nimic strident când se întâlneau.

Peter era jenat dacă bărbații o priveau prea insistent; îi plăcea ca ea să se îmbrace elegant, dar sobru, în culori calde care să nu atragă atenția asupra formelor ei perfecte. Nu însemna că este posesiv, prefera o viață personală care să nu atragă atenția; era opusul lui Alex Stevenson, care se simțea ca acasă în cluburile de noapte, dar și în blugi vechi și în pulover, spălând puntea mică sale ambarcațiuni.

Alex o încurajase să poarte culori vii și rochii îndrăznețe care atrag atenția bărbaților.

Tot el îi ceruse să îmbrace blugi, bluze largi și pelerine de ploaie ca să navigheze cu el pe orice vreme.

Sara se supuse și se îmbrăcăse anii de zile cum îi ceruse el, până într-o zi când uitându-se în oglindă observase că devenise o marionetă, că-l lăsase pe Alex să-i dicteze ce să poarte și ce să facă, iar ea acceptase supusă.

Urmărindu-l pe Peter printre genele lungi, își impuse să nu mai repete greșeala. Una era să se îmbrace astfel încât să-i facă pe plac lui Peter și altceva pentru bunul ei plac.

Îi plăcea când o privea admirativ, dar nu trebuia să se lase influențată de părerile lui Peter.

— La ce te gândești, iubito? o întrebă Peter când termină cafeaua și făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

— Îmi vei lipsi mult când vei fi la Amsterdam, răspunse ea evitând adevărul. La ce oră pleacă avionul?

— La ora zece, răspunse el achitând nota. Voi încerca să te sun mâine-seară, dar este posibil să fie târziu, deoarece cina cu niște oameni de afaceri se va prelungi ca de obicei până după miezul nopții.

— Oricum, voi petrece seara cu părinții mei, spuse Sara în timp ce se îndreptau spre ieșirea restaurantului, trecând printre mesele ale căror ocupanți o priveau admirativ. Rochia cremă de mătase, elegantă și simplă, nu putea ascunde frumusețea corpului ei care se mișca prea senzual sub materialul mulat perfect pe formele ei.

— A, rămâi tot weekendul? N-am știut.

Peter îi deschise ușa restaurantului și ea ieși prima, zâmbindu-i galeș.

— M-am gândit că este o idee bună, deoarece s-a anunțat vreme frumoasă și mi-ar plăcea să mă bronzez la malul mării.

— Te voi suna duminică dimineață și cu puțin noroc mă întorc pe la mijlocul săptămânii. Luni vei fi la birou?

– Așa ar trebui, altfel Jaws mă va mâncă de vie, râse Sara ocupând locul pasagerului din eleganta mașină a lui Peter.

Sara lucra la o agenție de publicitate, fiind copywriter. Șeful ei, George Jerome, era cunoscut cu porecla de „Fălcii” pe de o parte pentru că avea dinți albi proeminenți, pe de altă parte pentru că era un tip neîndurător, lipsit de înțelegere. Nu suporta întârzierile, îl scoteau din minți.

Peter porni mașina, luminile străzii care se reflectau în părul lui blond dându-i un aer tineresc.

– Chiar dacă lipsești din oraș, ia legătura cu agenția imobiliară să vezi dacă soțul tău a scos casa aceea la vânzare. Dacă nu răspunde la scrisorile avocatului tău, este posibil să n-o fi pus nici acum în vânzare, astfel că nu-ți vei primi banii decât foarte târziu, după încheierea divorțului.

– Da, spuse Sara pe gânduri. O să fac cum ai spus. N-am incredere în Alex; este capabil să ignore orice i-am cerut. Din păcate, casa nu este bun comun, altfel aș fi scos-o eu la vânzare; Alex a cumpărat-o înainte de căsătorie. Nu locuiește în ea, ci în Statele Unite sau în apartamentul din Londra.

– Divorțul e o situație neplăcută, spuse Peter. Dar i-ai fost soție timp de cinci ani, ai dreptul la o compensație.

Ea se încruntă.

– Urăsc toată încurcătura asta. Aș prefera să renunț la orice pretenții materiale.

– Nu gândi așa! spuse Peter. Familia ta a cumpărat mobila, nu-i așa? Iar tu ai îngrijit casa, ai decorat-o, iar

legea prevede o diviziune echitabilă a bunurilor.

Peter se opri o clipă, apoi adăugă:

– Probabil nu vrea să ti-o lase după divorț. Asta explică de ce ignoră avertismentele și adresele avocatului privind aranjamentele financiare.

– Le ignoră ca să mă scoată din minti! replică ea furioasă. Nu vrea să-mi dea nimic.

Bărbatul opri mașina în fața imobilului unde Sara avea un mic apartament. Peter se întoarse zâmbind să-săroute de rămas-bun.

– Aș fi vrut să intru câteva clipe, dar nu mi-am făcut bagajele și trebuie să dorm bine în noaptea asta, ca să nu mă doară capul mâine în avion. Încearcă să-l scoți pe Stevenson din minte, cel puțin nu-l lăsa să te afecteze.

– Voi încerca, promise Sara. Încerca să-l ignore pe Alex de un an de zile, dar era foarte greu să uite un bărbat ca el.

Simțea uneori impulsul să-l provoace, să se ducă la apartamentul lui, și să-i arunce o cărămidă în geam.

El ar aduce cu siguranță un geamgiu să înlocuiască geamul spart, apoi și-ar pune fluierând picioarele pe masă, lăsând-o să țipe cât o țineau puterile.

Alex aștepta ca adversarul să se recunoască învins. Cu cât se enerva ea mai tare cu atât o ignora mai mult, dar Sara nu voia de fapt să aibă o confruntare cu el despre divorțul lor.

A doua zi, puse câteva lucruri într-o valiză și luă un taxi de la Charing Cross până la gară, ca să ia trenul spre Kent.

Sara nu avea mașină personală, deoarece traficul din Londra era imposibil, iar locurile de parcare greu de găsit.

Locuia în Cartierul Camden și mergea cu autobuzul la serviciu. Când avea o întâlnire cu Peter, el o conducea acasă întotdeauna, iar dacă avea o urgență sau se grăbea, lua un taxi.

Chiar dacă ar fi avut mașină, era mai rapid și mai ieftin să-și viziteze familia mergând cu trenul.

Părintii ei locuiau într-un sătuc din Romney și când venea să-i viziteze cu trenul, tatăl o lua de la gară cu mașina familiei.

Când ieși din gară în lumina soarelui, îl văzu pe tatăl ei venind în grabă din parcare.

Sara îi făcu semn cu mâna, iar John Calthrop îi luă valiza din mână și-i spuse:

– Îmi pare rău, am vrut să ajung mai devreme, dar am primit un telefon tocmai când ieșeam pe ușă.

– Nu contează, abia am sosit.

Sara se ridică pe vârfuri să-l sărute, deoarece John Calthrop era un bărbat foarte înalt; avea aproape un metru nouăzeci, era slab, avea păr castaniu încipăcat cu șuvețe albe. Deși spâncenele stufoase deveniseră argintii deasupra

CALEA ÎNTELEGERII

15

ochilor căprui ca și mustața scurtă, chipul lui rămăsesese Tânăr. Avea o minte agilă, adaptabilă și vie și nu voia să îmbătrânească înainte de a fi cazul.

La cincizeci și ceva de ani făcea jogging, juca squash și cu un an în urmă învățase să cânte la chitară. Susținea că și păstrează tinerețea învățând cel puțin un lucru nou pe an.

– Arăți foarte bine, îi spuse el fiicei sale mai mici când Sara urcă în vechiul Volkswagen bine întreținut, căruia îi spuneau Lady pentru că John Calthrop considera că a fost norocos să supraviețuiască atât.

Urmărindu-l pe tatăl său cum mângâie capota mașinii, Sara spera să mai funcționeze mult timp. John Calthrop iubea această mașină.

Când ieșiră din parcare îndreptându-se spre White Abbas, satul unde locuiau, Sara puse întrebări despre toți ai casei, iar el îi povesti vesel tot drumul.

– Magazinul merge bine? îl întrebă ea.

– Nu ca să facem avere, dar venitul obținut ne ajunge, răspunse el.

Aveau un magazin cu chimicale în Rye, cel mai apropiat oraș și el făcea drumul până acolo și înapoi în fiecare zi, pe drumuri înguste printre câmpii întinse pe care păsteau oi albe. Pe drum trecea pe lângă biserici medievale cu turle înalte, după care călătorul străin de aceste meleaguri putea să se orienteze prin acest district cu cele mai bune pășuni din țară.

Sara privea cu nostalgie în jur: trăise aici cea mai mare